

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Sněhurka.pdb

PDB Name: Sněhurka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.2.2003
Modification Date: 17.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sněhurka

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková

Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Bylo se událo, že jednoho dne uprostřed bílé zimy, kdy se sněhové vločky snášely po tisících k zemi jako drobounká pírká, seděla jedna královna s vyšíváním u okna a tu krásu v zamyšlení pozorovala. A v tom zamyšlení se jehlou do prstu bodla a na sních se vyronily tři krůpěje krve. Tu si královna pomyslila, že rada by takové děťátko měla, které by bylo rudé jako ta krev, bílé jako ten sníh a černé jako okenní rám z ebenového dřeva. A Bůh vyslyšel její přání, však musela za něj zaplatit převysokou cenu a tak když byla dítě podle svého snu porodila, zemřela. Král dlouho její smrti nezelel a do roka si přivedl novou královnu, mladou a krásnou a velmi pyšnou.

Její srdce bylo opravdu chladné a pyšné tak, že nadevše milovala sama sebe a svoji krásnou tvář. Ta královna měla kouzelné zrcadlo, kterého se ptávala:

"Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější"

A zrcadlo ji ujistilo, že je to ona, kdo je nejkrásnější a nikdo jiný. Tu byla královna spokojena, protože věděla, že její zrcadlo nemůže lhát.

Čas však neúprosne běžel a malá Sněhurka rostla do krásy, bylo jí právě sedm let, když kouzelné zrcadlo na královninu otázku odpovědělo:

"Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě Sněhurka je nejkrásnější"

Tu do srdce mladé královny vstoupila zloba a nenávist a tak zle ji užiraly, že jednoho dne si k sobě povolala lovce a dala mu úkol strašlivý, malou Sněhurku má do hlubokého lesa zavést, tam ji zabít a její játra a plíce jako důkaz své paní přinést. Její krásou okouzlený lovec souhlasil bez reptání a princeznu do lesa zavedl, když však pozvedl dýku, aby dítěti srdce probodl, začalo ono naříkat, kleslo na kolena, bílé ruce k němu spínalo a o život prosilo. Pohnulo se srdce lovce nad tou krásou a řekl si, že dítě nezabije, že divá zvěř za něj nebožátko ze světa sprovedí a nechal Sněhurku jít. Zabil divoké sele, jemu játra i plíce vyřiznul a jako důkaz splněného úkolu královně přinesl. Mladá žena si se šiléným smíchem ty vnitřnosti poručila připravit k večeři, a ony pak byly opravdu chutně upraveny a na večerní stůl předloženy a stolovníky snědeny.

Zatím Sněhurka klopýtala hlubokým lesem cestou necestou jen dál a dál od rodného zámku, divá zvěř ji překvapeně pozorovala z povzdálí, ale ani vlasek jí nezkrivila. Až k večeru došla k malému domku pod vysokou horou. Když vešla dovnitř, vydechla překvapením, tak tam bylo vše krásně a čistě zařízeno, že to vypovědět nemůžu. Uprostřed stál stůl prostřený bílým ubrusem, na něm leželo sedm talířků, u každého lžička, vidlička, nožik a pohárek. U stěny stálo sedm postýlek čistě povlečených. A protože Sněhurka byla po celodenním putování unavená a žízňavá, sedla ke stolu a z každé porce na talíři si vzala sousto, z každého pohárku vypila doušek. Pak si chtěla odpočinout a postýlky postupně vyzkoušela, až v té sedmé spokojeně usnula.

Když se úplně setmělo, vrátili se pánové domků - sedm trpaslíků, kteří rudu v hoře kutali. Rozžali svých sedm světýlek a tu spatřili, že co tu nebyli, někdo jim v domku hospodařil. Tu jeden každý pravil, kdože to seděl na jeho stoličce, kdože to jedl z jeho talířku, kdože to ulomil z jeho chleba, kdože to jeho vidličku použil, kdože to jeho nožikem krájel, kdože to z jeho pohárku pil, kdože to jeho postýlku zval. Takto jeden přes druhého volali, až ten sedmý pojednou ve své postýlce Sněhurku spatřil a na ni posvít. Trpaslici nad spícím dítětem stanuli v úžasu, tak byla dívenka spanilá, a pak sami se potichu, aby ji neprobudili, ke spánku uložili, ten sedmý se ke kamarádovi do jedné postýlky uložil

Ráno, když se Sněhurka probudila, tuze se polekala, ale trpaslíci k ní hezky promlouvali a tak jim vše o sobě vypověděla a oni ji nabídli, aby u nich zůstala a s domácností vypomáhala. Jen tak jí nabádali, aby se macechy stěhla a když oni doma nebudou, nikomu cizímu neotevírala a dovnitř nepouštěla.

Královna po té hostině, co byla Sněhurčiny vnitřnosti s chutí pojedla, věřila. Že je opět nejkrásnější na světě, ale přece jen jí to nedalo a jednoho dne se svého zrcadla zase zeptala:

"Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější"

a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě Sněhurka, co u sedmi trpaslíků přebývá, je nejkrásnější".

Tu se královna velmi rozhněvala, že ji lovec takto obelhala horečně přemýšlela, jak se Sněhurky zbavit. Neměla klidu, dokud vše pečlivě nepromyslela, a protože i čarodějnice ke své kráse byla, zlou lest vymyslela. Začernila si své líbezné tváře, za starou kramářku se přestrojila a k domku sedmi trpaslíků pod horou se vypravila. U domku vyvolávat začala, že krásné zboží na prodej má, až důvěřivé dítě z něj vyšlo a vystavené zboží si prohlížet začalo. Měla kramářka tak pestře vyšívané šněrovačky, že se Sněhurce jedna tak zalíbila, že souhlasila, že si ji vyzkouší. Macecha se ochotně nabídla, že dívence s oblékáním pomůže, a pak ji šněrovačku tak pevně utáhla, až dítě dech ztratilo a bez života k zemi padlo, a ona s divokým smíchem na zámek pospíchala.

Večer se vrátili trpaslíci z hory a ubohou Sněhurku bezdechou ležet na zemi našli. Tak si mysleli, že snad mrtvá je a když ji opatrně ze země zvedali tu si jeden všimnul, že její šněrovačka tuze utažená je, a když ji byli povolili, tu se dítě zhluboka nadechlo a k životu se vrátilo. Sněhurka trpaslíkům vyprávěla, co se jí přihodilo a oni ji takto kárali, že to jistě macecha zlá byla a ona jí otvírati přece neměla. I slíbila jim, že příště již jejich příkázání neporuší a cizími se bavit nebude.

Po nějaké době opět královna o své kráse slyšet zatoužila a tak se svého kouzelného zrcadla zeptala:

"Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější"

a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě Sněhurka, co u sedmi trpaslíků přebývá, je nejkrásnější".

Královnu popadl velký vztek, že to děcko musí konečně zemřít volala a do své tajné komnaty, kde různé čarodějnické náčiní měla, se odebrala a tak ta dlouho čarovala, až jedovatý hřeben vyrobila. Pak se opět k nepoznání přestrojila a k domku sedmi trpaslíků pod horou se vydala. Sněhurka ji však nechtěla otevřít, trpaslíky poučena. Královna však na špičky vystoupila a skrze okno ji tak krásný hřeben ukázala, že dívka opět neodolala a hřeben si od ní vzala. Ale sotva si ho do vlasů vetknula, prudký jed začal působit a ona klesla k zemi.

Naštěstí však se už chýlilo k večeru a za par chvil trpaslíci z hory přišli a ležet bez dechu ji našli. Hned jim přišla macecha na mysl, a začali dítě prohledávat, až hřeben v jeho vlasech našli, vytáhli a ono hned oči otevřelo. Pak se Sněhurky zase na vše vyptali a opět ji kárali, že to zase zlá macecha byla a o život jí usilovala. Opět jim musela Sněhurka slíbit, že si vezme ponaučení a ani živáčka dovnitř nepustí.

Opět uplynul nějaký čas a marnivá macecha ujištění o své kráse slyšet chtěla a svého zrcadla takto se ptala:

"Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější"

a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě Sněhurka, co u sedmi trpaslíků přebývá, je nejkrásnější".

Královna běsnila a veškeré své čarodějné umění použila, aby tu největší zákeřnost spáchat mohla a jedovaté jablko vyrobila, které však jen jednu polovinu mělo smrtící. Za selku se přestrojila a k domku sedmi trpaslíků pod horou spěchala. Sněhurka však byla již poučena a za nic nechtěla selce otevřít a nic koupiti. Tak ji macecha vmlouvala, že alespoň jedno jablko ji chce na ochutnání darovat, však Sněhurka ani ten dárek vzít nechtěla. Tu macecha zlořečená to krásné jablko na důkaz, že otrávené není, rozkrojila a jednu jeho polovinu před dívkou snědla. Tak Sněhurka již neváhala a druhou tu krásnější polovinu jablka si bez obav vzala a s chutí se do ní zakousla, aby sotva se jed jejího patra dotknul, působit začal a ona padla bez dechu k zemi. A macecha odcházela s divokým smíchem:

"Bílá jsi jako sníh byla, černá jako eben a rudá jako krev, teď však tě trpaslíci už neprobudí, má milá."

A sotva domu přiběhla, hned se zrcadla ptala:

"Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější"

a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "V zemi zdejší i na světě ty jsi, paní má, nejkrásnější", a její závistivé srdce konečně došlo pokoje.

A opravdu, když večer trpaslíci domu z hory přišli, našli Sněhurku zase bez dechu ležet a ať ji prohlédli od hlavy k patě, nic co by její smrt způsobit mohlo, nenašli. Tedy usedli okolo ní a hořce plakali po tři dny. Pak ji chtěli pohřbít, a protože jako živý spící člověk vypadala, tváře růžové měla a celá krásná byla, rakev skleněnou ji vyrobili, aby ze všech stran vidět na dívku bylo, zlatým písmem na rakev její jméno a původ napsali a pak tu rakev na horu vynesli a tam ji ležet nechal. Vždy jeden každý trpaslík u ní hlídku držel, aby ji před zlem chránil. I divá zvíř se u její rakve shromažďovala a její smrti litovala.

A léta běžela, Sněhurka ve své rakvi stále spala, celá svěží a krásná, s pletí bílou jako sníh, s rty rudými jako krev, vlasy černými jako eben.

I stalo se jednou, že jeden princ se svou družinou tu do lesa zabloudil až k domku trpaslíků pod horou, tedy je o nocleh požádal. A pak ráno rakev se Sněhurkou uviděl i co na ní napsáno jest, a tedy trpaslíkům všechno zlato světla sliboval, jen když mu rakev prodají. Však trpaslíci řekli, že prodat Sněhurku nemohou, ale když on po ní tak touží a bez ní více býti nemůže, že mu ji darují. Princ celý rozradostněn poručil služebníkům, by rakev na ramena vzali a do zámku se s ní odebrali. Jeden z těch služebníků, však nešika byl, o vyčnávající kořen zakopl a když sebou rakev nečekaně a nešetně byla hnula, tu Sněhurce z hrdla kus otráveného jablka vyskočil a ona oči otevřela, víko rakve odklopila a kde se nachází se udiveně ptala. A princ se zaradoval a o ruku krásnou Sněhurku požádal, s čímž ona ráda souhlasila a velká svatba se chystat počala.

V tom čase královna zase jednou po ujištění své krásy zatoužila a svého kouzelného zrcadla se ptala.

"Řekni mi zrcadlo, kdo je v zemi zdejší i na světě nejkrásnější"

a zrcadlo po pravdě odpovědělo: "Jsi krásná paní má, avšak v zemi zdejší i na světě mladá královna, co slaví právě s princem svatbu, je nejkrásnější".

I velmi se královna podivila, a protože dříve již pozvání na tu svatbu obdržela, ale jet na ni nechtěla, teď však když ji zrcadlo toto povědělo, velmi chtěla mladou královnu vidět. Oblékla se skvostně a na princův hrad se vydala. A když do hodovní síně přišla a na královnu pohlédla, tu ve velkém úžasu Sněhurku poznala. A Sněhurka poznala ji. Tu železné boty poručili rozžhavit do běla, železnými kleštěmi je z výhně vytáhli, zlé královně na nohy silou nasadili a ona pak musela před očima té, které tak ublížila, tak dlouho v těch botách tancovat, dokud mrtvá nepadla k zemi.